ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **TESYDO, s.r.o.,** se sídlem Mariánské náměstí 617/1, Brno, zastoupená Mgr. Andreou Trojanovou, advokátkou se sídlem Hybešova 307, Rosice, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu,** se sídlem Na Františku 32, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2015, č. j. MPO 15033/15/43100/R.06, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 A 158/2015 – 70,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 A 158/2015 – 70, **se** v části výroku I., kterým bylo vysloveno, že se rozhodnutí Českého institutu pro akreditaci, o. p. s. ze dne 6. 2. 2015, č. j. 1304/15/ČIA/DS zrušuje, **ruší.**

II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá.**

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti **3400 Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Andrey Trojanové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně jakožto inspekční orgán č. 4040 pro tlaková zařízení, pro kovové konstrukce výrobků a pro procesy svařování a pájení požádala dne 16. 7. 2014 Český institut pro akreditaci (dále jen „ČIA“) o prodloužení platnosti jí udělené akreditace a o

vydání osvědčení o akreditaci v anglickém jazyce. Platnost dříve udělené akreditace žalobkyně skončila dne 19. 11. 2014.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání proti rozhodnutí ČIA ze dne 6. 2. 2015, č. j. 1304/15/ČIA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle § 16 odst. 3 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „zákon o technických požadavcích na výrobky“) rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobkyně.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, o které Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) rozhodl tak, že napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že v rozporu s § 16 odst. 3 zákona o technických požadavcích na výrobky žalovaný i ČIA při posuzování žádosti o prodloužení platnosti udělené akreditace nezohlednili dříve udělenou akreditaci. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto vadou, na niž žalobkyně poukazovala v odvolání, nikterak nevypořádal. Pouze uvedl, že akreditační orgán může žádost zamítnout, pokud při dalším posouzení zjistí nové skutečnosti, které hovoří v neprospěch žadatele, aniž by je však konkrétně označil. Prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

[4] Městský soud dále shledal, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně neodůvodnili rozpor v posouzení skutkového stavu zjištěného na místě samém, které vyústilo v souhrnnou zprávu, a skutkového stavu, který byl obsahem dodatku. Rozpor podle městského soudu spočíval v tom, že souhrnná zpráva ze dne 22. 10. 2014 uvádí, že celkem byly identifikovány 4 neshody typu 2, které byly odstraněny v průběhu posuzování, přičemž doporučení dalšího postupu obsahuje informaci, že základní požadavky jsou splněny a zjištěné neshody byly odstraněny v průběhu posuzování. Souhrnná zpráva uzavírá, že se doporučuje vydat osvědčení o akreditaci v plném rozsahu žádosti. Oproti tomu dodatek, který byl vydán v návaznosti na přezkum souhrnné zprávy pracovníky ČIA, uvedl datum návštěvy dne 27. 11. 2014 a závěr, že připomínky K2 a K3 nebyly odstraněny v potřebném rozsahu, riziko ohrožení nezávislosti typu A (inspekce třetí strany) nebylo dostatečně eliminováno, nebyla poskytnuta nezbytná dokumentace k případům inspekce s výstupy ohledně žalobkyně bez odkazu na akreditaci. Dodatek dále obsahoval informaci, že není možné objektivně ověřit rozsah dalších případných rizikových aktivit žalobkyně a jejích pracovníků v inspektovaných organizacích, její odmítavý postoj je tak v rozporu s povinnostmi, ke kterým se zavázala při podání žádosti. V závěru dodatku (doporučení dalšího postupu) se uzavírá, že subjekt nedodržel své povinnosti, ke kterým se zavázal v žádosti, bez poskytnutí dostatečných důkazů o vyřešení nedostatků pod body 1 – 3 dodatku nelze provést objektivní posouzení a stanovení shody s požadavky, proto skupina posuzovatelů nedoporučuje vydání osvědčení o akreditaci. Odkaz na návštěvu ze dne 27. 11. 2014 uvedenou v dodatku, která se však nekonala, nelze vzít za formální pochybení ČIA. Jedná se o vadu, kterou se ČIA snažil dostát pravidlům formulovaným v Základních pravidlech, tj. metodickém pokynu vydaným ČIA. Datum 27. 11. 2014 uvedl oproti datu skutečného posouzení na místě (22. 10. 2014) zřejmě účelově. Městský soud tedy vytknul žalovanému i ČIA, že ani jeden se nikterak nezabývali

odůvodněním tohoto rozporu. Žalobkyně tak legitimně očekávala, že žádosti o prodloužení platnosti akreditace bude vyhověno. Výsledek byl proto pro žalobkyni překvapivý. Jelikož správní orgány neuvedly, co je k zamítnutí žádosti žalobkyně na základě zjištěného skutkového stavu vedlo, jsou prvostupňové i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

[5] Žalovaný i ČIA nesprávně kladli žalobkyni k tíži při posouzení splnění akreditačních požadavků, že nevyužila možnosti seznámit se s dodatkem, ačkoliv takovou povinnost nemá.

[6] Vedle toho městský soud posoudil napadené i prvostupňové rozhodnutí jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů i ve vztahu k tomu, zda jsou splněny požadavky pro udělení akreditace. Obě rozhodnutí svůj zamítavý závěr totiž opírají o nesplnění požadavků, které jsou označeny jako „připomínky“, nikoliv jako „neshody s akreditačními požadavky“. Podle městského soudu žalovaný úplně, určitě a srozumitelně neargumentoval a neodpověděl na konkrétní odvolací tvrzení žalobkyně k jednotlivým věcným bodům, tj. neshodě F3 (2) a připomínkám K1 až K4.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[7] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[8] Stěžovatel předně nesouhlasí se závěrem městského soudu, že nebylo sporu o průběhu skutkového stavu. Zejména městský soud podle něj opomenul přezkoumat zásadní otázku, o niž se vede spor, a to, zda jsou splněny akreditační požadavky, či nikoliv. Stěžovatel dále za nesprávné považuje i posouzení městského soudu ohledně nezákonné nepředvídatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož ze spisového materiálu podle něj vyplývá, že žalobkyni průběžně informoval a opakovaně vyzýval k poskytnutí součinnosti, což však žalobkyně neučinila, čímž nedostála své povinnosti podle § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). S touto námitkou stěžovatele se městský soud nikterak nevypořádal, ačkoliv ji v řízení před soudem ve svém vyjádření uplatnil. O zjištěných nedostatcích tak žalobkyně byla prokazatelně informována v průběhu řízení o své žádosti. Žalobkyně nemohla předpokládat, že jí přijatá nápravná opatření budou ze strany ČIA vyhodnocena jako dostatečná. Nápravná opatření přijatá k odstranění neshod zjištěných v akreditačním procesu musejí být akreditačním orgánem přezkoumána. Do té doby nemůže žadatel o akreditaci považovat neshody za odstraněné. Tento postup podle stěžovatele vyplývá z normy *ČSN EN ISO/IEC 17011:2005 Posuzování shody – Všeobecní požadavky na akreditační orgány akreditující orgány posuzující shodu.* Ten je převzat do metodického dokumentu pro akreditaci MPA 00-06-12 Zjištění z posuzování a jejich klasifikace. V dodatku o možném zamítnutí žádosti informována byla. Byla vyrozuměna o neprokázání plnění akreditačních požadavků v nezbytném rozsahu a neodstranění zjištěných rozporů s akreditačními požadavky klasifikovanými jako neshoda. Prvostupňové rozhodnutí tak nemohlo být pro žalobkyni nepředvídatelné.

[9] Stěžovatel uvádí, že neposoudil nevyužití práva žalobkyně podle § 36 odst. 3 správního řádu jako neplnění akreditačního požadavku, nýbrž jako argument proti žalobkyní tvrzené nepředvídatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně vůči stěžovateli jednala obstrukčním postupem a své námitky uplatnila až v odvolacím řízení a řízení před soudem. Městský soud se nikterak v napadeném rozsudku nezabýval otázkou nezákonného zneužití správního uvážení a postupem v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů.

[10] Stěžovatel dále namítá, že žalobkyně v žalobě neargumentovala, že prvostupňové a napadené rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Žalobkyně svou žalobu opírala o jiné druhy pochybení, kterými se však městský soud nezabýval. I přesto shledal žalobu důvodnou na základě důvodu, který žalobkyně netvrdila, čímž porušil zákonný procesní postup podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadené rozhodnutí lze zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů bez jednání. Městský soud však jednání nařídil. To mohl učinit jedině, pokud napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Při jednání se městský soud nezabýval žádným z žalobních bodů ani nedoplnil dokazování. Na základě provedeného jednání zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Učinil tak v rozporu s § 76 odst. 3 s. ř. s., podle něhož lze takto zrušit rozhodnutí, jestliže vada vyjde najevo při jednání.

[11] Nesprávně městský soud posoudil i otázku, zda stěžovatel při rozhodování o žádosti zohlednil dřívější akreditaci žalobkyně. Již ze samotného předmětu řízení podle stěžovatele vyplývá, že se nejedná o první akreditaci žalobkyně. Posuzoval tedy plnění akreditačních požadavků nezbytných pro prodloužení platnosti akreditace, která byla žadatelce dříve udělena, na další časové období. Jelikož se jedná o stanovený postup, není nutno ho explicitně zdůrazňovat.

[12] Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že nedostatky byly takového charakteru, že žalobkyně akreditační požadavky nesplnila, a proto její žádost zamítl. Není tak pochyb, z jakých důvodů byla žádost stěžovatelky zamítnuta. To je podle stěžovatele meritem správního řízení. Městský soud se však splněním podmínek akreditace nezabýval.

[13] Stěžovatel brojí i proti závěru městského soudu, že se ČIA ani žalovaný nijak nevypořádali s rozpory vyplývajícími ze souhrnné zprávy a dodatku. Odkazuje na konkrétní pasáže prvostupňového i napadeného rozhodnutí, která vysvětlují, že přezkoumání případu ukázalo, že jedna z neshod nebyla odstraněna v odpovídajícím rozsahu a zjištění uvedená v připomínkách K1 až K4 byla vyhodnocena jako kriticky závažná, takže byl spis vrácen vedoucímu posuzovateli k došetření. Dodatek pak obsahuje důvody, pro které byla závažnost zjištěných nedostatků přehodnocena, a je zde konstatováno, že neshoda ani připomínky nebyly odpovídajícím způsobem napraveny. Podkladem pro rozhodnutí je celý spisový materiál, nikoliv jen souhrnná zpráva. ČIA je podle zásady materiální pravdy oprávněn v případě nedostatečně zjištěných podkladů vrátit souhrnnou zprávu vedoucímu posuzovateli k doplnění. Stěžovatel se ohradil vůči tomu, že by účelově uváděl datum konání návštěvy na místě 27. 11. 2014. Posuzování akreditačních požadavků není prováděno výlučně na místě, ale zahrnuje též posouzení dokumentace subjektu.

[14] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že postup městského soudu v případě zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je možný, jestliže soud dospěje k závěru, že vady brání přezkumu rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84. Podle žalobkyně stěžovatel neuvedl, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném právním posouzení. Podle žalobkyně městský soud správně zjistil skutkový stav věci a jeho závěry mají oporu ve spisové dokumentaci i výsledcích jednání. Ztotožňuje se proto se závěry v napadeném rozsudku. V případě, že některý z výroků nestojí na správných důvodech, žalobkyně navrhuje postup souladný s unesením rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele jedná osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž takové neshledal.

III.A Žalobní důvody a postup městského soudu

[17] Stěžovatel namítá, že žaloba byla shledána důvodnou pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, aniž by to žalobkyně namítala. Městský soud přitom tuto vadu nezjistil, aniž by nařídil jednání. Po jeho provedení napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil.

[18] Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. „*soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*“

[19] Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „*soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*“

[20] Podle § 76 odst. 3 s. ř. s. „*nejsou-li důvody pro postup podle ustanovení odstavců 1 a 2 nebo podle § 51, nařídí předseda senátu jednání. Z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 soud napadené rozhodnutí zruší, popřípadě vysloví jeho nicotnost i tehdy, vyjdou-li tyto vady najevo při jednání.*“

[21] Výkladem těchto ustanovení se zabýval rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS. „*Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví podmínky, za nichž soud není povinen nařídit jednání, a to proto, že*

by to bylo nadbytečné a neekonomické, neboť soudu je ze spisu či z rozhodnutí dostatečně zřejmé, že procesní postup či rozhodnutí jsou natolik vadné, že rozhodnutí musí být zrušeno.“ Rozšířený senát však zdůraznil, že „*to ovšem neznamená, že soud je k této úvaze oprávněn bez ohledu na žalobní námitky. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. totiž není výjimkou z dispoziční zásady.*“

[22] V usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, část VI. (publ. pod. č. 1546/2008 Sb. NSS) rozšířený senát uvedl, že „*ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání - z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední - tj. bez návrhu - pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek*“.

[23] Výklad v usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Azs 79/2009 - 84 proto „*není oporou názoru, že k vadám podle § 76 odst. 1 s. ř. s. přihlíží soud vždy z moci úřední* […] *Soud tak sice může učinit, ale jen za určitých podmínek. Těmi jsou právě případy, kdy rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry.*“

[24] Rozšířený senát dále uvedl, že „*pokud soud nařídí jednání, v zásadě se zabývá důvodností žaloby a tomu odpovídají i možnosti rozhodnutí stanovené v § 78 odst. 1, 7 s. ř. s. Ustanovení § 76 odst. 3 věty druhé s. ř. s. umožňující zrušení rozhodnutí (případně vyslovení nicotnosti) z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 v případě, že tyto vady vyjdou najevo až při jednání, umožňuje soudu využití postupu podle § 76 i tam, kde vady nebyly zjevné v rámci přípravy jednání, ale vyšly najevo až při něm; vady ovšem musí být rovněž natolik závažné, že znemožňují, aby soud posoudil věc v mezích žalobních námitek. Zrušení rozhodnutí bez ohledu na žalobní námitky je ve všech těchto případech pouhým důsledkem toho, že vady jsou takového charakteru, že vylučují jiný postup a rozhodnutí soudu. Ustanovení § 76 odst. 1 i 2 s. ř. s. zajišťuje jednodušší postup tam, kde nelze zkoumat věcnou správnost rozhodnutí.*“

[25] Ve smyslu shora uvedeného je tedy zásadní otázkou, zda žaloba obsahovala námitku nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Pokud ji neobsahovala, je otázkou, zda tato rozhodnutí byla stižena nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, v jejímž důsledku vůbec nebyla rozhodnutí schopna přezkumu z hlediska žalobních námitek. Jen v takovém případě totiž městský soud mohl tato rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit pro nepřezkoumatelnost.

[26] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že žalobkyně ve své žalobě na straně 3 bod IV. mimo jiné uvádí, že „*zastává názor, že v rámci správního řízení bylo prokázáno, že akreditační požadavky splňuje, resp. výsledky provedeného správního řízení neodůvodňují závěr, že tyto požadavky nesplňuje*“. Na straně 6 v bodě VII. brojí „*proti způsobu rozhodování, kdy jsou výsledky posuzování vyhodnoceny zcela diametrálně odlišně*

dvěma různými skupinami osob, podílejících se na akreditačním procesu, aniž by navíc bylo zcela konkrétně a přesvědčivě uvedeno a odůvodněno, co k takové změně postoje vede." A dále „*obě rozhodnutí jsou v podstatě postavena na závěru, že žalobce nesplňuje požadavky, byť je podle původních závěrů splňoval, aniž by bylo konkrétně uvedeno, jaké jsou ony požadavky, které nesplňuje, v čem je spatřováno ono nenaplnění a proč se jeví přijatá nápravná opatření za nedostatečná, když původně byla vyhodnocena jako dostatečná.*" Na téže straně v bodě VIII. dále uvádí, že „*jestliže tyto tvrzené nedostatky ani nedosahují intenzity neshody s akreditačními požadavky, pak těžko mohou být důvodem a příčinou zamítnutí žádosti o udělení akreditace.*" Na straně 7 žalobkyně namítá, že „*rozhodnutí žalovaného se nijak nevypořádává s konkrétní argumentací žalobce uvedenou v odvolání k jednotlivým tvrzeným nedostatkům, pouze v obecné rovině odkazuje na různá ustanovení norem*." Na straně 9 uzavírá, že „*je přesvědčena, že všechny shora specifikované nedostatky neodůvodňují zamítavé rozhodnutí*" a „*napadená rozhodnutí však stojí na neodůvodněných závěrech o neplnění akreditačních požadavků*". Kromě shora citované pasáže žalobkyně v závěru shrnula, že „*z výše uvedených důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné pro nepředvídatelnost, zneužití správního uvážení a pro rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů*".

[27] Obdobně parafrázoval žalobní námitky v napadeném rozsudku i městský soud. V bodě 16 shrnul, že podle žalobkyně je pro tyto důvody napadené rozhodnutí nezákonné. V odůvodnění však posléze jako závěr soudního přezkumu dovodil, že obě rozhodnutí jsou v důsledku několika pochybení žalovaného a ČIA nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. V bodě 37 pak uzavřel, že napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 a 3 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[28] Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 je „*smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.*" Dále rozšířený senát uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat „[...] *každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím tvrzené domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum*".

[29] Podmínku konkrétního vyjádření žalobních námitek zdůraznil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013 - 45: „*Žalobce je však povinen vylíčit již v žalobě, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se*

má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami."

[30] Vedle toho, jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl, „*adresáti veřejných subjektivních práv a povinností v oblasti veřejné správy jsou v převážné většině právní laici, na nichž nelze vyžadovat, aby své žádosti formulovali zcela pregnantně a pojmenovávali věci přesnými zákonnými termíny, případně dokonce citovali v žádostech přesná zákonná ustanovení. [...] Platí totiž zásada, že podání je nutno vždy posuzovat podle jeho skutečného obsahu (k čemu směřuje), nikoliv formálního označení.*" (rozsudek ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49).

[31] Ze shora citovaného obsahu žaloby vyplývá, že žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, neboť v jeho odůvodnění podle jejího tvrzení nebyly uvedeny dostatečné důvody, které by závěr žalovaného odůvodňovaly. Na podporu této námitky uvádí konkrétní úvahy, hodnocení a závěry, v nichž žalovaný pochybil. Ačkoliv námitky žalobkyně označila za důvody pro nezákonnost rozhodnutí spočívající v nepředvídatelnosti, zneužití správního uvážení a pro rozpor se základními zásadami činnost správních orgánů, jejich skutečným obsahem je právě nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně se ve své žalobě domáhala zrušení obou rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů.

[32] I přesto, že obsah námitek městský soud parafrázoval jako namítanou nezákonnost napadených rozhodnutí a výslovně je nekvalifikoval, správně se jimi zabýval podle jejich skutečného obsahu jako žalobními body brojícími proti nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Městský soud postupoval správně, jestliže v mezích těchto žalobních bodů posuzoval obě rozhodnutí z pohledu naplnění požadavků na jejich přezkoumatelnost.

[33] Z formálního hlediska tak svůj závěr správně opřel o § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. Podle posledně jmenovaného ustanovení totiž platí, že „*je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení*", tj. zruší napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[34] Námitka stěžovatele, že městský soud nepostupoval procesně správně, proto není důvodná. Protože napadený rozsudek spočívá na závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nelze městskému soudu vytýkat, že se nezabýval meritem, tedy posouzením, zda bylo nevyhovění žádosti žalobkyně o prodloužení akreditace důvodné.

[35] Otázkou k samostatnému posouzení však zůstává, zda městský soud správně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňové jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

III.B Zohlednění dřívější akreditace žalobkyně

[36] Kasační stížností je namítáno, že městský soud nesprávně posoudil, že stěžovatel nezohlednil dřívější akreditaci žalobkyně.

[37] Podle § 16 odst. 3 zákona o technických požadavcích na výrobky „*akreditační orgán udělí akreditaci subjektu posuzování shody, který prokáže, že splňuje požadavky pro provádění konkrétní činnosti posuzování shody, které stanoví harmonizované normy, případně jiné dokumenty platné pro oblast posuzování shody (dále jen ‚akreditační požadavky'). Při posuzování žádosti zohlední akreditační orgán i dřívější akreditace, které byly udělené témuž subjektu posuzování shody. Pokud subjekt posuzování shody akreditační požadavky nesplňuje, akreditační orgán rozhodnutím žádost o udělení akreditace zamítne. Pokud tak nelze učinit bezodkladně, je akreditační orgán povinen o žádosti rozhodnout nejpozději do 120 dnů od zahájení řízení. Ve zvlášť složitých případech lze tuto lhůtu prodloužit o dalších 90 dnů.*"

[38] Městský soud v odstavci 27 napadeného rozsudku uvedl, že ČIA zcela opomněl zohlednit, že se v případě žalobkyně jedná o opakovanou žádost. Stěžovatel pak § 16 odst. 3 zákona o technických požadavcích na výrobky zmínil, avšak nijak se s ním věcně nevypořádává. Není proto podle městského soudu zřejmé, zda a jak bylo předchozí udělení akreditace zohledněno. Správní orgány ani neodůvodnily, jaké okolnosti vedly k zamítnutí žádosti, ačkoliv dříve žalobkyni akreditace udělena byla. Na základě těchto úvah posoudil napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

[39] Z prvostupňového rozhodnutí Nejvyšší správní soud zjistil, že v odstavci 1 ČIA uvádí, že „*vzhledem k tomu, že platnost dříve udělení akreditace skončila dnem 19. 11. 2014, a to v souladu s osvědčením o akreditaci č. 260/2011 vydaným akreditačním orgánem dne 8. 7. 2011, jehož platnost uplynula k výše uvedenému dni, byla žádost dále posuzována (v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu) jako žádost o udělení akreditace ve smyslu § 16 odst. 1 zákona, protože již nemohlo dojít k prodloužení platnosti udělené akreditace podle § 16 odst. 7 zákona.*" Obdobné zrekapituloval v napadeném rozhodnutí na straně 2 i žalovaný: „*Platnost dříve udělené akreditace skončila dnem 19. 11. 2014, a proto byla žádost dále posuzována jako žádost o udělení akreditace ve smyslu § 16 odst. 1 zákona.*" Ten se nadto na straně 8 v závěru napadeného rozhodnutí poté, co se vypořádal s námitkami odvolatele a odůvodnil zamítnutí žádosti, vyjádřil, že „*k argumentu odvolatele, který poukazuje na ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 22/1997 Sb. odvolací správní orgán uvádí, že dle tohoto ustanovení akreditační orgán zohlední i dřívější akreditace, které byly udělené témuž subjektu posuzování shody. Nicméně výše uvedené neznamená, že žádosti o reakreditaci akreditační orgán automaticky vyhoví. Akreditační orgán může žádost zamítnout, pokud při dalším posouzení zjistí nové skutečnosti, které hovoří v neprospěch žadatele*."

[40] Podle § 16 odst. 1 zákona o technických požadavcích na výrobky „*o udělení akreditace rozhoduje na žádost subjektu posuzování shody akreditační orgán. Udělení akreditace a existence oprávnění vystupovat jako akreditovaný subjekt posuzování shody v rozsahu udělené akreditace se dokládá osvědčením o akreditaci (dále jen „osvědčení").*"

[41] Podle § 16 odst. 7 písm. c) zákona o technických požadavcích na výrobky „*akreditační orgán rozhodne na žádost subjektu posuzování shody o c) prodloužení platnosti udělené akreditace*."

[42] Ustanovení § 16 odst. 7 zákona o technických požadavcích na výrobky dále stanoví, že „*v řízeních o žádosti podle písmen a) až d) a g) se postupuje podle odstavců 1 až 5 obdobně; nová osvědčení nahrazují dříve vydaná osvědčení. Žádost podle písmene c) je třeba podat nejpozději 120 dnů před skončením platnosti udělené akreditace. V řízeních podle písmene d) využije akreditační orgán podkladů rozhodnutí z řízení o žádostech o udělení akreditace. Neurčí-li akreditační orgán, že účinky nového rozhodnutí, jímž vyhověl žádosti podle písmen a) až f), nastávají jindy, brání právní moc tohoto rozhodnutí účinkům dosavadních rozhodnutí. Na požádání subjektu posuzování shody zaznamená akreditační orgán jiné změny údajů ve spisu a vydá nové osvědčení*.“

[43] Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že ČIA žádost žalobkyně přijal jako žádost o prodloužení platnosti udělené akreditace, ale později na ni nahlížel jako na žádost o akreditaci podle § 16 odst. 1 zákona o technických požadavcích na výrobky. Učinil tak na základě přesvědčení, že žádost žalobkyně byla podána v době kratší než 120 dnů před skončením platnosti předchozí akreditace. Žádost žalobkyně o prodloužení platnosti akreditace však byla ČIA doručena dne 16. 7. 2014, tj. 126 dnů před skončením platnosti dříve udělené akreditace (dne 19. 11. 2014). ČIA měl proto žádost posoudit podle § 16 odst. 7 zákona o technických požadavcích na výrobky, přičemž měl v souladu s § 16 odst. 3 tohoto zákona při posuzování žádosti zohlednit i dřívější akreditace, které byly žalobkyni uděleny. Žalovaný tento postup nekritizoval a v reakci na odvolací námitku v bodě 4. napadeného rozhodnutí vysvětlil, že nelze očekávat automatické vyhovění žádosti jen proto, že jde o prodloužení již dříve udělené akreditace, neboť výsledky řízení mohou odůvodnit zamítavý výrok. I když na témže místě nerozvedl, jaké konkrétní skutečnosti hovořící v neprospěch žadatelky má na mysli, vzhledem k tomu, že se jedná o předposlední odstavec osmistránkového rozhodnutí, za nímž následuje už jen stručné shrnutí případu, je zřejmé, že odkazoval na text vypořádávající odvolací námitky, tedy na konkrétní argumenty tvořící jádro napadeného rozhodnutí, uvedené na předcházejících stranách 6 až 8. Nejvyšší správní soud připouští, že by jistě bylo vhodnější konkrétněji odůvodnit, proč skutečnost, že žalobkyně dříve akreditaci měla, a lze tedy u ní předpokládat jisté schopnosti a zkušenosti v dané oblasti, nemohla převážit nedostatky, jež byly v napadeném rozhodnutí popsány. Přesto však vyjádření žalovaného je podle jeho obsahu právním názorem, byť vyjádřeným implicitně, že negativní zjištění dřívější zkušenosti převáží, a nelze říci, že by otázku předchozí akreditace stěžovatel zcela pominul. Na rozdíl od městského soudu neshledal Nejvyšší správní soud správní rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

[44] Kasační námitka stěžovatele je proto důvodná.

III.C Rozpor mezi souhrnnou zprávou a dodatkem

[45] Proti závěru městského soudu, že rozpor mezi souhrnnou zprávou a dodatkem zůstal v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyřešen, stojí námitka stěžovatele, že prvostupňové i napadené rozhodnutí vysvětlují, z jakých důvodů se závěry v souhrnné zprávě liší od závěrů v dodatku.

[46] V prvostupňovém rozhodnutí ČIA uvádí, že „*v rámci procesu akreditace byl pracovníky akreditačního orgánu určenými v souladu s interními postupy ke kontrole*

odevzdaného případu případ přezkoumán. Při přezkoumání případu byly zjištěny nesrovnalosti ve formulacích uvedených ve zprávách posuzovatelů a ve vyhodnocení a klasifikaci jednotlivých zjištění. Neshoda F3(2) týkající se hrubého porušení nestrannosti pracovníka IO [pozn. žalobkyně] *nebyla náležitě odstraněna. Zjištění uvedená v připomínkách K1, K2, K3 a K4 byla vyhodnocena jako kriticky závažná, takže byl spis případu vrácen vedoucímu posuzovateli k došetření.*“ Dále ČIA uvádí, že „*v Dodatku jsou obsaženy důvody, které vedly vedoucího posuzovatele ve spolupráci s dalšími členy skupiny posuzovatelů, k přehodnocení závažnosti zjištěných nedostatků. Je zde konstatováno, že v případě neshody F3(2) a připomínek K1, K2, K3 a K4 subjekt nepřijal odpovídající nápravná opatření. Na základě uvedených skutečností skupina posuzovatelů přehodnotila svůj závěr formulovaný v Souhrnné zprávě ze dne 22. 10. 2014 a nedoporučila vydání osvědčení o akreditaci.*“ V bodě 3 písm. a) na straně 3 prvostupňového rozhodnutí ČIA podrobně uvádí, na základě jakých důvodů má za to, že identifikovaná neshoda F3(2) nebyla náležitě odstraněna. Žalobkyně neprovedla analýzu její příčiny a neprovedla přezkoumání jejího případného vlivu na výsledky předchozích inspekcí popřípadě dalších inspekcí provedených u jiných klientů. Obdobně ČIA odůvodnil, z jakých důvodů považuje připomínky K1 až K4 za neodstraněné.

[47] S odkazem na prvostupňové rozhodnutí i žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že „*[a]kreditační orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí popisuje, k čemu při přezkoumávání podkladů pro rozhodování (včetně Souhrnné závěrečné zprávy) dospěl, a dále v odůvodnění vysvětluje, že v této fázi byly zjištěny nesrovnalosti ve formulacích uvedených ve zpráva odborných posuzovatelů a Souhrnné závěrečné zprávy*“.

[48] Podle Nejvyššího správního soudu se ČIA i žalovaný konkrétním způsobem vypořádali s rozporem mezi souhrnnou zprávou a dodatkem, jakož i s odůvodněním toho, proč k přezkumu závěrů v souhrnné zprávě došlo. Neztotožňuje se proto se závěrem městského soudu, že prvostupňové a napadené rozhodnutí jsou z výše popsaných příčin nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

III.D Přezkoumání souhrnné zprávy a nepředvídatelnost rozhodnutí

[49] Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí o žádosti žalobkyně pro ni nemohlo být nepředvídatelné, jelikož to se opírá o veškerý obsah spisového materiálu, nikoliv jen souhrnnou zprávu, a žalobkyně se s ním mohla seznámit. Zjištění uvedená v souhrnné zprávě neměla pro správní orgán závazný charakter, takže je byl oprávněn přezkoumat.

[50] Podle § 1 odst. 2 správního řádu se „*tento zákon* [pozn. správní řád] *nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.*“ Jelikož zákon o technických požadavcích na výrobky nestanoví jinak, aplikuje se v řízení o žádosti podle § 16 zákona o technických požadavcích na výrobky správní řád.

[51] Z právě uvedeného plyne, že ČIA a žalovaný byli povinni v řízení o žádosti žalobkyně postupovat v souladu s § 3 správního řádu tak, „*aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“, tj. v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů.

[52] Proto ČIA usnesením ze dne 29. 9. 2014, č. j. 007425/14/ČIA/DS nařídil ústní jednání za účelem provedení ohledání na místě. V usnesení žalobkyni poučil, že o jednání bude pořízen protokol a na závěr posuzování na místě zpracuje vedoucí skupiny posuzovatelů závěrečnou souhrnnou zprávu, která shrne všechna zjištění. Tato zpráva bude jako podklad pro rozhodnutí akreditačního orgánu předložena žalobkyni k vyjádření. Usnesení ČIA nestanoví, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.

[53] Podle § 50 odst. 1 správního řádu *„podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*“ Podle § 50 odst. 4 správního řádu, *„pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*.“

[54] Podle Nejvyššího správního soudu závěrečná souhrnná zpráva ČIA, jež byla výsledkem ohledání na místě, slouží ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí. Zákon nikterak nestanoví, že by souhrnná zpráva byla pro ČIA závazná. ČIA i žalovaný jsou podle § 50 odst. 4 správního řádu povinni pečlivě přihlížet ke všemu, co v řízení vyjde najevo. ČIA tak v souladu s § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu byl oprávněn zabývat se otázkou, zda jsou závěry v souhrnné zprávě dostatečným podkladem pro rozhodnutí ve věci. Zjistil-li, že o zjištěních v ní uvedených existují důvodné pochybnosti pro to, aby mohlo být o žádosti žalobkyně rozhodnuto, postupoval správně, pokud přistoupil k jejich doplnění. Jak vyplývá ze správního spisu, o existenci důvodných pochybností o zjištěném stavu věci informoval žalobkyni a umožnil jí, aby se k nim vyjádřila. Zaslal jí za tímto účelem dodatek k souhrnné zprávě a nařídil ústní jednání. V tomto ohledu tedy nelze postupu ČIA vytknout ničeho.

[55] Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem, že žalobkyně na základě souhrnné zprávy a doporučení v jejím závěru, aby ČIA akreditaci udělil, nemohla předjímat, že jí akreditace bude udělena (prodloužena). Jakkoliv souhrnná zpráva v tomto smyslu uváděla hodnotící závěr, nebylo lze omezit podklady pro rozhodnutí pouze na souhrnnou zprávu. Pokud posléze vyšlo najevo, že hodnotící závěr souhrnné zprávy opomněl zohlednit některou ze zjištěných skutečností, byl ČIA oprávněn i nadále zjišťovat, jaký je skutečný stav věci, opatřovat další důkazy, ty hodnotit a předkládat je žalobkyni k vyjádření. Žalobkyni bylo v souladu s § 36 odst. 1 správního řádu umožněno navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat. Správní orgán pak musí zjištěné skutečnosti vzít v potaz a své mezitímní závěry na jejich základě přehodnotit, což právě učinil. I když tedy souhrnná zpráva doporučila akreditaci vydat, dodatečně zjištěné skutečnosti tento prvotní předpoklad výrazně narušily. Proto se žalobkyně nemohla jen na základě souhrnné zprávy domnívat, že akreditaci dostane.

[56] Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje se závěrem městského soudu, že by prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí byla překvapivá a byla v rozporu s legitimním očekáváním žalobkyně. Kasační námitka je důvodná.

III.E Další námitky

[57] S námitkou stěžovatele, že nevyužití práva podle § 36 odst. 3 správního řádu žalobkyní neposuzoval jako nesplnění akreditačního požadavku, nýbrž jako argument proti žalobkyní tvrzené nepředvídatelnosti prvostupňového rozhodnutí, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že to nebylo důvodem nevyhovění žádosti o prodloužení akreditace, proto se nemůže jednat o nezákonnost, pro niž (mimo jiné) městský soud napadená rozhodnutí zrušil. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel žalobkyni umožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, zejména k dodatku souhrnné zprávy. V prvostupňovém rozhodnutí ČIA vycházel z jím zjištěného skutkového stavu, k němuž žalobkyně vzhledem k tomu, že žádné další úkony v řízení neučinila, neměla žádné připomínky. Byla přitom seznámena jak s obsahem dodatku, tak s doporučením akreditaci neudělit (*Souhrnná zpráva vedoucího posuzovatele – Dodatek, str. 3*). Žalovaný správně odvolací námitku žalobkyně v tomto smyslu vypořádal tak, že s ohledem na postup ČIA a komunikaci se žalobkyní pro ni rozhodnutí o její žádosti nemohlo být překvapivé. Nejvyšší správní soud neshledal v postupu žalovaného ani ČIA žádné známky účelovosti, a to ani ve vztahu k uvedení nesprávného data konání šetření na místě.

III.F Rozdíl mezi připomínkami a neshodami

[58] V bodě 34 napadeného rozsudku městský soud svůj závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů opírá také o skutečnost, že se stěžovatel v napadeném rozhodnutí nevypořádal s žalobkyní v odvolání namítaným rozdílem mezi připomínkami a neshodami, a jejich relevancí pro závěr, že žalobkyni akreditaci nelze udělit.

[59] Proti tomuto posouzení městského soudu ve své kasační stížnosti stěžovatel nikterak nebrojí a nejedná se v této části ani o vadu, kterou by byl Nejvyšší správní soud povinen zkoumat z úřední povinnosti.

[60] Ačkoli tedy stěžovatel se svými kasačními námitkami uspěl, a dosáhl tak v podstatné části korekce závěrů městského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu, nemohlo to být důvodem pro kasaci napadeného rozsudku. Právní závěr vyjádřený v odstavci 34 svědčící o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů totiž poskytuje dostatečnou oporu pro výrok, kterým se napadené rozhodnutí stěžovatele zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení. Jelikož však městským soudem shledané pochybení stěžovatele zatěžuje vadou toliko jeho vlastní (druhostupňové) rozhodnutí, nebylo třeba zrušit vedle něj i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[61] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ačkoliv byly shledány opodstatněnými veškeré uplatněné kasační námitky, výrok vyslovující zrušení napadeného rozhodnutí má dostatečnou oporu v důvodech, proti nimž kasační stížnost nesměřovala. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl v té části, jíž směřovala proti zrušujícímu výroku týkajícímu se napadeného rozhodnutí stěžovatele.

[62] V té části, kde výrok městského soudu o oporu v odůvodnění přišel, tj. ve vztahu k nutnosti zrušit i prvostupňové správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, se projeví skutečnost, že v přezkumu odolal (neboť nenapaden) toliko jediný důvod, který se však vztahuje výhradně k napadenému rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto vyslovil, že se část výroku městského soudu zrušující prvostupňové rozhodnutí ruší. Vrácení věci městskému soudu v souvislosti s tímto zrušujícím výrokem zde nepřipadá v úvahu, neboť není co napravovat či měnit.

[63] Pro stěžovatele tedy bude závazný právní názor městského soudu v otázce, která nebyla kasační stížností napadena, jakož i závěry vyslovené v tomto rozsudku k ostatním otázkám, kterými Nejvyšší správní soud nahradil ty závěry městského soudu, jež v přezkumu neobstály. Jak žalovaný, tak i krajský soud v dalším řízení musí vycházet z toho, že o žalobě bylo rozhodnuto rozsudkem, který je třeba pojímat v jednotě s rozhodnutím o kasační stížnosti. To znamená, že pro správní orgán je závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 8 s. ř. s.; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75).

[64] Jelikož stěžovatel v řízení o kasační stížnosti nedosáhl zrušení napadeného rozhodnutí, nelze mu připsat procesní úspěch ve věci. Náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli. V řízení o kasační stížnosti byla žalobkyně zastoupena advokátkou Mgr. Andreou Trojanovou, která učinila jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání [§ 11 písm. d) advokátního tarifu] v celkové hodnotě 3100 Kč, k nimž je třeba přičíst paušální náhradu výdajů v částce 300 Kč. Celkem tedy 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně není plátcem DPH, jedná se o částku konečnou. Uvedenou částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni k rukám její zástupkyně, advokátky Mgr. Andrey Trojanové ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu